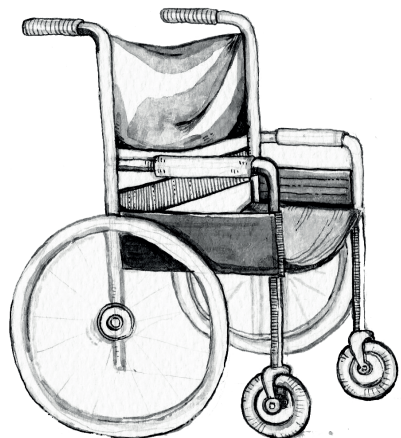

de Vrienden van de wilgenhut

Geschreven door Aaltje van Wieringen

Met tekeningen van Julia Constant

2017

Voor Samar

Dank aan:

Mijn grote voorbeeld Margreet Schouwenaar, onvermoeibaar in haar aanmoedigingen.

Aan mijn man en mijn dochter, trouwe meelezers en raadgevers bij het schrijven.

Illustrator Julia Constant, die zich zo heeft ingespannen om uit te beelden hoe de

kinderen van de Wilgenhut er hebben uitgezien. Haar aanstekelijk enthousiasme en vrolijkheid maakten het tot een feest om samen het boek te maken.

Bouwen aan een hut

Het is grote vakantie.

De ouders van Niels en zijn broers zijn even een boodschap doen naar het dorp.

Het is keet in huis! Zes jongens denderen tikkertje spelend in vliegende vaart om de grote tafel in de keuken van de boerderij.

Kopjes en borden rammelen in de houten kast.

Bij de hoek van de tafel botst Bouwe tegen een stoel.

Klats! Die smakt tegen de grond.

Zijn gezicht vertrekt van pijn. Au! De achtersten knallen tegen de voorsten.

Een hele kluit jongens valt over elkaar heen op de vloer. In de knoop. Wanneer ze grijnzend en bezweet oprabbelen komt de vraag: 'Wat zullen we gaan doen?'

Met rode koppen hangen ze over de stoelleuning.

Ze schreeuwen allerlei voorstellen door elkaar.

Niels, breed en sterk, die de oudste is, brult luid: 'Stilte!'

Zegt dan: 'Laten we een hut bouwen in de boomgaard.' Zijn gezicht glimt van trots. Zijn idee!

Geweldig! Bouwe danst een rondje. Hij lacht van zijn ene oor tot het andere.

Zijn zere knie vergeet hij helemaal. Rinze danst mee. Mike slaat Bouwe op zijn schouder en danst op één been.

Die tweeling lijkt sprekend op elkaar. En zeker met herrie maken! Mike doet er nog een schepje bovenop.

Indianenkreten schallen door de keuken. Ze slaan met hun hand tegen hun mond: 'hoeloeloeloeloe!'

Al die wijd-open monden! Zes tegelijk! Niels roept: 'Kom op!'

Ze stormen naar buiten.

Kino de hond holt blaffend met ze mee. Nog meer herrie!

In looppas slingeren ze door de boomgaard met appel- en perenbomen.

Achter de boomgaard staat een bruine houten schuur.

Rob is de stilste jongen. Altijd wat bedachtzaam. Hij blijft wat achter.

Zijn gezicht staat stuurs.

Hij plukt aan zijn zakdoek en maakt er een bal van in zijn vuist.
Mike ziet dat hij achterblijft. 'Hé, kom je nog, slome,' roept hij achterom kijkend.

Mike heeft een grote mond met een klein hartje. Hij is ook klein. Maar wel slim.

Peter kijkt ook om. 'Kom op joh!' schreeuwt hij met zijn harde stem.
Hij toetert altijd boven iedereen uit. Peter is lang en dun. Je kunt altijd van hem op aan.

Het helpt niet erg. Rob slentert. Hij blijft steeds meer achter.

'We moeten stokken zoeken!' schettert Peter.

'Palen hebben we ook nodig!' roept Mike. 'Hee! Rob!

Zijn we makkers of ben je met je verkeerde been uit bed gestapt?'
schreeuwt Niels.

'Schiet 'es op man!'

Voor de schuurdeur blijven ze staan. Niels zegt: 'We moeten afspreken hoe we het gaan doen. Een hut bouwen. Hóé bouwen we zo'n hut.'

Peter zegt: 'Je hebt eerst dikke takken of stokken nodig.'

'Ja,' zegt Bouwe.

Zijn ogen glinsteren. Hij vindt het prachtig. Mike slaat geestdriftig Bouwe op zijn schouder:

'Ik ben je maat! We moeten er dunnere twijgen doorheen vlechten.'

Peter maakt het gebaar van vlechten met zijn handen. Rob staat nog achteraan te dralen.

Alsof hij geen zin heeft. Niels trekt de grote schuurdeur open.

Die piept en kraakt.

Daarbinnen ziet alles er keurig uit. De boerenkar staat achterin.

Aan de muren hangen gereedschappen en trossen touw.

Aan de andere wand een keurige rij hamers, tangen en beitels.

'We zullen moeten zagen, jongens,' roept Niels. 'We kunnen de bosjes langs de sloot gebruiken. De wilgen moeten volgend jaar toch geknot.

Daar kunnen we ook takken van af halen.' Hij is sterk en stoer.

Bijna altijd winnaar als er knok is op het schoolplein.

Hij kan goed de baas spelen. Hij deelt de gereedschappen uit.

De tweeling Rinze en Bouwe moeten takken van de wilgen aan de slootkant af zagen.

Mike krijgt een zaag voor de kleinere twijgen.

Peter lacht. Hij zegt: 'Hier is de Baas.'

Rob slentert langzaam dichterbij. Kijkt hem van opzij aan maar zegt niets.

Met een bijl op zijn schouder loopt ook hij naar de slootkant.

Hij denkt: 'Ik ben nooit de baas.'

Hij zou het best leuk vinden om iedereen te laten doen wat hij zegt.

Maar dat durft hij niet.

Niels wijst: 'Zó moet je zagen. Niet overal mogen er takken af.

Anders krijgen we van vader op onze donder!' Hij doet het voor.

Zijn arm trekt aan de zaag.

Hij duwt hem vooruit door de tak. Hij krijgt er een rooie kop van.

Hij roept: 'Hou die tak vast, Peter.' Hij grijpt de tak die krakend afbreekt.

Met zijn tanden op elkaar zaagt hij door het stroeve hout.

Kino neemt ook af en toe een kijkje. Soms zit het zaagblad vast in het stammetje.

Het klemt dan in de zaagsnede van de tak met een hoog gillend geluid.

Alsof er iemand gekeeld wordt, zodat de ze krom van de lach door het gras rollen.

'Jij houdt die zaag ook zo scheef,' lacht Niels.

'Waar moet nu de hut komen?' vraagt Rinze aan Niels. Die gaat rechtop staan.

Hij kijkt naar een dikke oude wilg, vlak bij de sloot.

'Die,' wijst hij. 'Daar komt 'ie te staan! Vind je ook niet Peter?'

Dáár kunnen we bouwen.'

Ze slepen dikke takken naar de wilg. Bouwe en Rinze dragen samen wel drie takken tegelijk.

Per ongeluk slaat Rinze hard met een tak op Peter's rug zodat hij woedend uitvalt:

'Hé kijk je uit, stomkop.'

'Ga er dan ook niet voorstaan, ézel!' roept Rinze, maar wrijft toch even over zijn rug.

Rob blijft met de bijl nog alleen bezig bij de andere wilg terwijl ze zich verzamelen.

'Kom op,' schreeuwt Peter tegen Mike, 'Hou dat touw nou even vast eikel!'

Hij staat met zeven stokken in zijn handen geklemd.

Hij drukt zijn kiezen op elkaar.

Zwaar is dat! Zijn hoofd ziet rood van inspanning. Hij houdt het haast niet.

Hij spant zijn spieren om de dikke bos vast te houden.

Het bovenlijf scheef voorover, probeert hij de samengestelde stokken in zijn handen te houden en schreeuwt: 'Schiet je nou op!'

Zijn nekspieren zwellen op van inspanning.

Niels houdt ze omhoog en Mike duwt aan de andere kant tegen de takken voor de stevigheid.

'Hé Niels, die bovenkanten moeten dichter naar elkaar,' schreeuwt Peter met een rood hoofd.

Van boven verbinden Peter en Niels de stokken met het touw.

Het begint op een echte wigwam te lijken. Die twee doen het zwaarste werk en zetten de grootste palen rechtop tegen elkaar. Rob doet nu gelukkig ook mee.

Peter zegt: 'Beginnen jullie maar met de dunnere takken die moet je vlechten!'

Bouwe en Rinze volgen de aanwijzingen van Niels en Peter op zodat het allemaal goed vast zit. Langzaam krijgt de hut gestalte. Van onderen moet er een opening worden gemaakt.

Niels schuift aan de takken met de tong uit zijn mond.

Hij hijgt er van. Het is zwaar.

De opening van de hut bevindt zich, na al dat getrek en geschuif, aan de kant van de sloot.

Dat is behoorlijk stom. Nu hebben ze maar een smalle ingang om de hut binnen te komen. Maar daarom niet getreurd. Ze kunnen er nu in.

Achter elkaar kruipen ze de hut binnen. Neus aan kont.

Kino wil ook mee naar binnen. Tegelijk nog liefst met Bouwe.

'Wég jij,' Bouwe geeft hem een zet.

Het wordt veel te krap. Allemaal zitten ze tegen elkaar met opgetrokken knieën.

De hut zakt gevaarlijk scheef. Bouwe en Rinze zitten elkaar te stompen zodat het bouwwerk aan één kant omzakt. 'Kijk nou toch uit, stomme klojo's!' roept Peter en trekt Rinze aan zijn arm, zodat hij over de hond de hut uit rolt. 'Kijk zelf uit, ga wég, sufferd!'

Scheldend wrijft hij de zere plek en staat een eindje verderop te kijken hoe de anderen, één voor één, achterstevoren de hut uit krabbelen. Mike glijdt van de graswal naar beneden met één voet in de sloot. De modder spat omhoog en zijn schoen zit tot aan de enkel vol prut. De spetters zitten tot in zijn haren. Ze lachen de modderklant vierkant uit. Gelukkig grijpt Rob hem nog net bij de mouw van zijn trui. Grijnzend krabbelt hij omhoog. Niels roept: 'Jullie moeten ook helpen de zagen terug te brengen hoor!' 'Ik krijg op mijn sodejanus als ik het niet opruim!' Met een zwaai kwakken ze het gereedschap de schuur in. Niels ziet dat ze de zagen zomaar hebben neergegooid. Hij trekt Mike en Peter aan hun truien naar de schuur en snauwt: 'Opruimen potverdorie, een beetje samenwerken hoort er ook bij hoor.' Zijn ogen staan zwart van boosheid. Hij port ze in hun rug. 'Als je vrienden bent doe je de dingen samen.' 'Ja', vinden ze ook.

Vallen met de fiets

Het ochtendlicht sijpelt tussen de gordijnen in de kamer van de tweeling.

Hun blonde hoofden op de kussens van het bed worden zichtbaar door een kriebelend lichtstraaltje dat eerst de kruin van Bouwe bereikt en daarna een dikke krul op het hoofd van Rinze in gloed zet.

Bouwe krabt aan zijn neus, prikt met zijn elleboog in de nek van zijn broer die wakker wordt. Hij knalt los : 'Kun je niet uitkijken flapdrol?' Met slaperige ogen kijken ze eerst naar elkaar en dan naar het gordijn. Beiden gaan overeind zitten.

Met een schorre stem van de slaap zegt Bouwe: 'Gut, de zon schijnt!' Verbaasd kijkt zijn broer tussen de kier van het gordijn door en roept: 'Kom op, we gaan kijken of de jongens er aan komen!'

Binnen vijf minuten zijn ze, zonder zich te hebben gewassen, aangekleed en roetsjen achter elkaar van de trapleuning af naar beneden. Klaar wakker.

Bouwe stoot zijn enkel gemeen aan de onderste paal van de trap en piept even van pijn.

Rinze sist: 'Hou je kop, je maakt vader en moeder nog wakker, het is hartstikke vroeg, joh!'

Ze stommelen naar buiten. Het ruikt heerlijk fris na al die regen van de vorige dag.

Het gras ligt te schitteren in het vroege zonlicht en de vogels zingen dat het een lieve lust is. Kino is tussen de benen van Rinze en Bouwe door geslipt en rent als een dolleman voor ze uit en weer terug. Overal hapt hij in, schudt dan zijn kop.

Met een stok in zijn bek holt hij naar de jongens.

Hij hoopt op woeste spelletjes. Ze lopen naar de schuur. Rinze gooit af en toe de stok een eindje weg, die de vrolijke hond meteen weer terug brengt.

De jongens hebben voor hun verjaardag allebei stevige fietsen gekregen, die achterin de schuur staan.

Een oom heeft van oude fietsen twee nieuwe gemaakt.

Rinze holt terug naar de keuken om schuursleutel te halen die aan een haakje aan de binnenkant van de kelderdeur hangt. Kino hapt naar zijn sokken.

Lachend komt hij met de hond achter zich aan weer in de schuur bij Bouwe.

Het is een zwart -bruin dier met een beetje golvende vacht en een ondeugende kop met hangende oren.

Hij ziet er leuk uit. Ze sturen hem terug naar de keuken, maar dat staat hem niet aan.

Bouwe is niet zo goed of hij moet met hem mee om de keukendeur open te doen.

'Jij bent niet goed opgevoed', zegt hij en schudt zijn wijsvinger heen en weer voor de hond zijn neus. Kino hapt er naar. Terug bij de schuur pakken ze hun fiets.

Ze karren het brede pad af naar het dorp.

'Ik hoop dat ze gauw komen,' zegt Bouwe en draait zijn trappers rond.

'Dan gaan we weer lekker bouwen aan de hut!'

'Kijk uit!' schreeuwt hij te laat. Rinze vliegt over het stuur van zijn fiets met een smak op straat. De fiets valt half over hem heen. Hij schreeuwt van schrik en pijn.

Hij is over een afgewaaid tak gereden. Die wipte omhoog onder zijn voorwiel en zit nu tegen zijn trapper geklemd.. Bouwe gooit zijn eigen fiets aan de kant en trekt Rinze's fiets van hem af.

Hij heeft een flinke bloedneus. Hij buigt zich voorover en ziet de schrammen op zijn benen. Zijn handen zijn ontveld en zijn knieën zijn geschaafd, die zien vuurrood.

Hij huilt van schrik. Bouwe is ook geschrokken maar trekt een zakdoek uit zijn broekzak en houdt die tegen zijn broers neus. Gelukkig zijn ze dicht bij huis.

'Kun je lopen?' vraagt Bouwe. Snikkend knikt hij ja.

Ze rapen hun fietsen op.

Rinze's voorwiel loopt aan tegen de voorvork. Een slecht begin van de dag.

Moeder is juist in de keuken waarvan de deur wijd open staat.

Ze ziet het stel sip voortstompelen naast hun fietsen.

Ze holt naar ze toe en hoort wat er is gebeurd. Ze kijkt hen aan en schudt haar hoofd.

'Stelletje barrels zijn jullie,' zegt ze waarbij ze troostend haar arm om de schouder van Rinze slaat. 'Vooruit, fietsen wegzetten. Eerste hulp bij ongelukken komt in actie,' zegt ze.

Binnen zet ze Rinze op een stoel en bekijkt de verwondingen.

De bloedneus is al over, de neus wel dik geworden. 'Bouwe pak eens een nat washandje. Anders loopt je broer vandaag met een aardappel voor zijn hoofd in plaats van een neus.'

Niels komt ook naar beneden en moeder vraagt hem de verbandtrommel te halen.

Ze neemt een flesje ontsmettingsmiddel en dept de verwondingen.

Met hier en daar een pleister op de zere plek, is het leed snel geleden.

Ze moeten uitleggen waarom ze zo vroeg naar buiten zijn gegaan.

Nog wel op de fiets. 'We wilden gaan kijken of de jongens er al aan kwamen, moeder,'zegt Bouwe.

'Over een half uurtje zal ik bellen, jongens, het is nu nog te vroeg om te telefoneren.

En luister eens, ik wil toch voortaan niet dat jullie zonder het te laten weten, of het nou vroeg of laat is, alleen op pad gaan hoor. Je komt zégggen waar je naar toe gaat, begrepen?'

Tegelijk antwoorden ze: 'Ja moeder, echt we komen het eerst zeggen. Maar dan maken we je wakker!'

'Liever vroeg wakker dan vroeg ongerust', zegt ze met een glimlach.

Logees

Niels en de tweeling hebben twee nichtjes, Else en Anne. Die zijn tien en elf jaar oud.

Ze zien elkaar een paar keer per jaar, op verjaardagen en in de vakanties.

Bouwe zegt tegen Rinze: 'Meiden, bah!' Rinze kijkt van opzij naar zijn broer en zegt: 'O, waarom?'

'Ze komen morgen'

'Nee toch? 'schrikt Rinze. 'Getverdemme'. 'Poppenkoppen', zegt Bouwe.

'Tutbellen,' antwoordt Rinze. 'Theetantes,' vindt Bouwe weer.

'Lurkjurken,' scheldt Rinze. Ze proesten het uit.

Met de armen om elkaars schouders lopen ze door de gang naar de keuken.

Moeder zit aardappelen te schillen. Ze kijkt naar haar tweelingboeven met de rode verbrande neuzen en sproeten op hun wangen. Ze staan voor haar.

Nog steeds de armen om elkaars schouders. 'Moeder,' zegt Rinze, 'hoor eens.

Komen die troelala's hier écht twee dagen logeren? Dat houden we niet uit hoor!' 'Móéóédertje!' roept Bouwe, 'Het is verschrikkelijk wat hier gebeurt!'

Hij kijkt haar met een zogenaamd doodongelukkig gezicht en schele ogen aan.

'Ja zeker, 'zegt moeder, en ze kijkt scheel terug, 'Pas maar op!

En ze slapen ook in jullie bed!'

'Ik ga dood,' zegt Rinze en stort zich op de grond. 'Ik ook,' zegt Bouwe en laat zich naast hem vallen.

'Weet je wat jullie zijn? 'zegt moeder. 'Zeurleuters. Dreutels. Dreinkleuters.

Ik waarschuw jullie. Als je zo kinderachtig blijft doen.'

Oei, nu is het menens. Het gezicht van moeder staat in de: 'Ik grijp jullie!'- stand.

'Wegwezen', sist Rinze. Ze stormen de keuken uit met een luid blaffende Kino in hun kielzog. Die is helemaal in voor een geintje. Spookie de poes draait strelend om moeders benen. 'Ik moet straks even met mijn jongens een hartig woordje spreken,' zegt ze halfluid en plenst een pieper in de pan.

Het is zes uur geweest. Niels en vader komen tegelijk aan fietsen. Vader is op de fiets naar zijn werk in de stad gegaan. Hij hoeft vandaag niet zo veel klanten te bezoeken. Niels is hem een eindje tegemoet gereden.

Hij is gek op zijn vader. Zijn vader trouwens ook op hem. Hij is trots op zijn oudste zoon, die al zo groot wordt.

Niels zegt dat Rob op school altijd zo stil is. Vader hoopt dat het wel kan veranderen, als je er samen over kunt praten. Ook met je vrienden. 'De ene mens is soms meer een denktipe,' zegt vader. 'Niet alle mensen zijn gelijk hoor!'

'En', zegt vader, 'het feit alleen al, dat jullie kunnen praten met elkaar vind ik wel een vorm van een goede vriendschap, wat vind jij?'

Niels kijkt naar zijn vader naast hem op de fiets en knikt instemmend. 'Fijne vader heb ik,' denkt hij.

Vader doet de keukendeur open en de tweeling stort zich met luid geschreeuw boven op hem. 'Hoho,' lacht hij en woelt bij de twee knullen tegelijk het haar tot een ragebol. 'Vader', schreeuwt Bouwe, 'weet je wat ons te wachten staat? Die trutgebollen uit Brabant komen hier.'

Moeder schiet toe, 'Kom eens hier jij, ik wil niet meer dat jij zo lelijk over je nichtjes praat, begrepen? Rinze, dat geldt ook voor jou!'

'Wat is dat hier?' vraagt vader. Moeder zegt verontwaardigd dat die twee zo lelijk over de nichtjes doen, 'en die komen hier nog wel morgen logeren,' zegt ze met een rimpel boven haar neus. Ze schudt de gare aardappelen in de pan zo woest heen en weer dat er een hete aardappel bovenop Kino's kop terecht komt. Die moet er van piepen.

Hij eet hem gauw op als hij is afgekoeld.

Niels lacht. Hijzelf kan het goed vinden met zijn nichten.

Vooral Else is een toffe meid. Niet bang en zo.